

Redaktionens konstupplevelser under sommaren

Integration i praktiken

Jag är tacksam för att ha fått delta sida vid sida med kulturinstitutioner och skolor på båda sidor Öresund i samband med Ungdomens vårsalong 2003. Inte bara för att ha fått uppleva samförstånd-sanda och känslan av samhörighet utan för att ha vunnit en ny vänskap.

Bland de danska kollegorna fanns den entusiastiske, levnadsglade konstnären Palle John Nielsen, som driver Kunstscolen i Köpenhamn och Bösserup på Själlands Odde (med livskamraten och konstnären Åse Brogaard Fink). Efter vårsalongen anlidade Palle mig i somras som "censor" (som det hette) för att bedöma en elevs arbeten och utställning; och jag upplevde mig som lite av en "främling" bland danskarna, men Palles gästfrihet var så total och arbetet gick bra. Jag reste hem med såväl mitt arvode som en inbjudan till Bösserup, vilken jag besvarade under en av sommarens hetaste dagar. Jag överraskades av

ett bländande vackert, böljande landskap invid Isefjorden, inramat av tall, en och nypon; och parets hus var inte mindre fascinerande, en ombyggd gammal folkskola, med bevarade listverk och kranar, som nu fungerar som hem, ateljé och kursgård. Vi avnjöt i fryntlig stämning hemmagjorda smörremadar och sill. Själv hade jag tagit med kantarell och blåbär, som i terrassens svalkande skugga sköljdes ned med ett friskt sommarvin. Efter maten gick Palle och jag igenom hans halvabstrakta målardukar inför en utställning dagen därpå och sedan for vi till galleriet där vi snabbt kom fram till utställningens utformning. Om än galleriet, en inrökt gammal funkisvilla med skulpturpark, till sitt yttre kanske sett bättre dagar, var allt så befriande genuint danskt. Galleristen var en f d "alkis" som pratade livligt och pimplade på sin pilsner. Palle var på hemmaplan och jag njöt bara av att se honom. Om sann integration finns i praktiken, så är nog vänskapen dess bästa måttstock.

Peter Sjögren

På ett regnigt Gotland

Jag ser fram emot att åka till Gotland. Jag har aldrig varit där. Mitt mål är bl.a att besöka BAC, Baltic Art Center, ett internationellt konstcentrum i Visby. Är det någon gång det regnar under sommaren så är det just då, de fem dagar jag är där. Regnar och blåser.

BAC bildades 1999 av konstinstitutioner i Östersjöområdet och i Sverige. Lokalerna i Visby hamn invigdes i februari 2001. När jag är där pågår en utställning av den sydafrikanske konstnären William Kentridge. Jag är nyfiken på BAC som har fått ett nationellt uppdrag av Statens Kulturråd. Uppdraget ska under en treårsperiod, 2003-2005, stödja utvecklingen och öka förståelsen för samtidskonsten.

Jag träffar både Johan Poussette som är verksamhetsledare och Ylva Hammar som är pedagog. Ambitionerna är höga och det ska bli spännande att se hur de kommer att jobba med sitt uppdrag. Som tur är ligger BAC nära vandrarhemmet på gamla fängelset där jag bor. Jag slipper gå i regnet och leta. Annat är det när jag skall till konst-

konsulten, Hanna Stahle, som har kontor utanför muren. Min lilla klena "paraply" har jag bara för syn skull och jag hinner bli rejält blöt innan jag kommer fram. Jag träffar konstkonsulten tillsammans med Hanna Wärff Radhe som är projektledare för konstprojektet som heter "Var god berör". Ett projekt som inlemts under det Europeiska Handikappåret 2003 och som kommer att resultera i en konstutställning. "Var god berör" vänder sig till alla människor, med eller utan funktionshinder.

Vi pratar länge om vad som avses med tillgänglighet och beröring. Att få känna på ett konstverk är en spännande upplevelse. Men om man inte har någon känsel? Ska man få nöja sig med att titta då? För en del kan beröring istället vara att få köra rullstolen över en spännande yta, exempelvis en gummimatta. När jag för ett tag sedan skulle hålla ett föredrag om taktil konst insåg jag hur lite av sådant som faktiskt visats på konstinstitutioner. Jag blir därför väldigt imponerad över deras engagemang i utställningen och ser fram emot resultatet.

Gotland, så geografiskt avskilt men ändå så kulturellt centralt. Häftigt! Sommaren för övrigt? Bara sol...

Eva Månsson

Se dig om efter de konstnärsdrivna gallerierna!

En gallerivandring i Vancouver, Kanada

Under min vistelse i Vancouver fick jag på ett positivt sätt bekräftat mina tidigare erfarenheter; det är mödan värt att se sig om efter de konstnärsdrivna gallerierna. Detta gäller speciellt för den som söker efter experimenterande och spännande utställningar. Här finns också möjligheten att, genom personlig kontakt med konstnärerna, få inblick i konstnärernas drömmar, visioner och arbetsvillkor. Galleriet fungerar också ofta som en arbetsplats där kreativt arbete pågår, vilket ger karaktär åt miljön.

”The Western Front” grundades 1973 av en grupp Fluxus-inspirerade konstnärer. Den utställning som pågick när jag var där ”Records”, måste för många äldre besökare upplevas som en reinkarnation av den tidens ikonoklasm.

”Records” var en högljudd, kaotisk och rå utställning ämnad att provocera. Ett bärande element i utställningen var en videodokumentation av gruppen ”The Nihilist Spasm Band” grundat i London 1963. På ”The Front”, som det allmänt kallas, äger en lång rad avantgardistiska arrangemang rum relaterade till litteratur, musik, performance m.m. The Front är också en plats för skapande. Här finns en utmärkt ljud- och videostudio med ett stort arkiv. Mer information: www.front.bc.ca

”The Grunt Gallery”, är ett annat spännande galleri som i år också står som värd för ”The Biennial of

Performance Art”. Biennialens medverkande konstnärer håller hög klass. Arrangemanget är ett samarbete med en lång rad gallerier och konstinstitutioner i Vancouver. Pågår under oktober/november.

Mer information: www.grunt.bc.ca

Andra intressanta gallerier är Or Gallery, Artspeak, Video in, IMAG, Helen Pitt Gallery, Gellery Gachet och Dynamo.

Man kan naturligtvis inte underlåta sig att nämna ”Emily Carr Institute of Art + Design”, även om detta inte har med konstnärsdrivna gallerier att göra. Det är en institution för utbildning, seminarier, utställningar m.m. Här finns också ateljéer, bibliotek (22.000 böcker och utställningskataloger, 140 000 diaskopier m.m.) Emily Carr (1871-1945) är en av Kanadas mest kända personligheter och konstnärer. En självständig och emanciperad kvinna. Hon levde i nära relation till den Kanadensiska naturen och dess ”First Nation people”, dvs indianerna. Hon skrev, målade, jobbade med keramik och textil, debatterade och drev ett gästhem. Emily Carr lyfter in det nära förhållandet med naturfolkens kultur och överlevnad som fortfarande är en aktuell fråga i Kanada.

Så var du än är på resa ge dig ut på en gallerivandring och glöm inte de konstnärsdrivna gallerierna.

Ingemar Thalín

Reykjavik mitt i natten

Det var konsten som förde mig dit, till isländsk genforsknig. Detta berömda omdiskuterade företag som har tillgång till alla islänningars gener, inklusive mina. Förra året stod byggnaden klar. I myren bakom Alvar Aaltos Nordens hus står ett stort, respektfullt betongkomplex, med en placering mitt i Reykjavik, men ändå lite avskilt och undan gömt.

Någonstans i mitt bakhuvud ville jag minnas att jag hade läst att konstnären Olafur Eliasson hade gjort en utsmyckning på området. En natt på väg hem från en middagsbjudning under min semester körde jag dit för att undersöka saken. Det kändes lite spännande och lite läskigt. Jag hade ganska nyligen avslutat Arnaldur Indridasons prisbelönta kriminalroman ”Myren” där just denna plats har en central betydelse. Den stora parkeringsplatsen gapade tom och överallt fanns det skyltar som berättade att området var övervakat. Signalerna var tydliga; här pågår det viktiga, hemliga saker. Runt byggnaden löpte det en vattenfylld vallgrav. För att komma åt ingången fick man gå över denna, på en liten bro. Jag steg ur bilen och fun-

derade över vad det var som Eliasson hade bidragit med. Kan det vara den vattenfyllda vallgraven, som för tankarna till medeltidens ointagliga borgar? Samtidigt som den gör en medveten om denna blötmark som byggnaden faktiskt står i. Jag var osäker. Utanför ingången var vallgraven som bredast, likt en damm. Här fanns det små gräsbevuxna tuvor utslängda som små öar i dammen. Det var fint, jag speglade mig i dammen och njöt av ensamheten och tystnaden. Helt plötsligt öppnades dörren och ut kom en ung man, förmodligen en nattvakt. ”God kväll” sa jag lite generat ”Jag har läst någonstans att Olafur Eliasson har gjort en utsmyckning här någonstans, vet du någonting om det”. Den unge mannen svarade glatt att det stämde och att det var just denna vallgrav som var hans ingrepp i området. Vidare berättade han att konstnären hade kommit in i projektet på ett tidigt stadium och arbetat tillsammans med arkitekten. Vi stod där ett bra tag och pratade om Eliasson och hans spännande sätt att arbeta med naturen i sin konst, såväl inne som ute. Helt plötsligt blev jag medveten om denna smått absurda situation. Där stod jag tillsammans med en okänd man och diskuterade konst mitt i den ljusa sommarnatten, medan resten av Reykjavik förmodligen låg i sina sängar och sov.

Yrr Jónasdóttir